

Sagan om Pireuslejonet

ERIK MAGNTORN
TEXT

MARTINE CASTORIANO
BILD

Ett lejon, ett storstilat lejon jag är
sen tvåtusen trehundra år ungefär.

Så gammalt blir inget levande djur!
Så sant! Ändå finns jag ju kvar, eller hur?

Jag föddes ur klippan, ett jättelikt block,
låg djupt in i marmorn och sov som en stock.

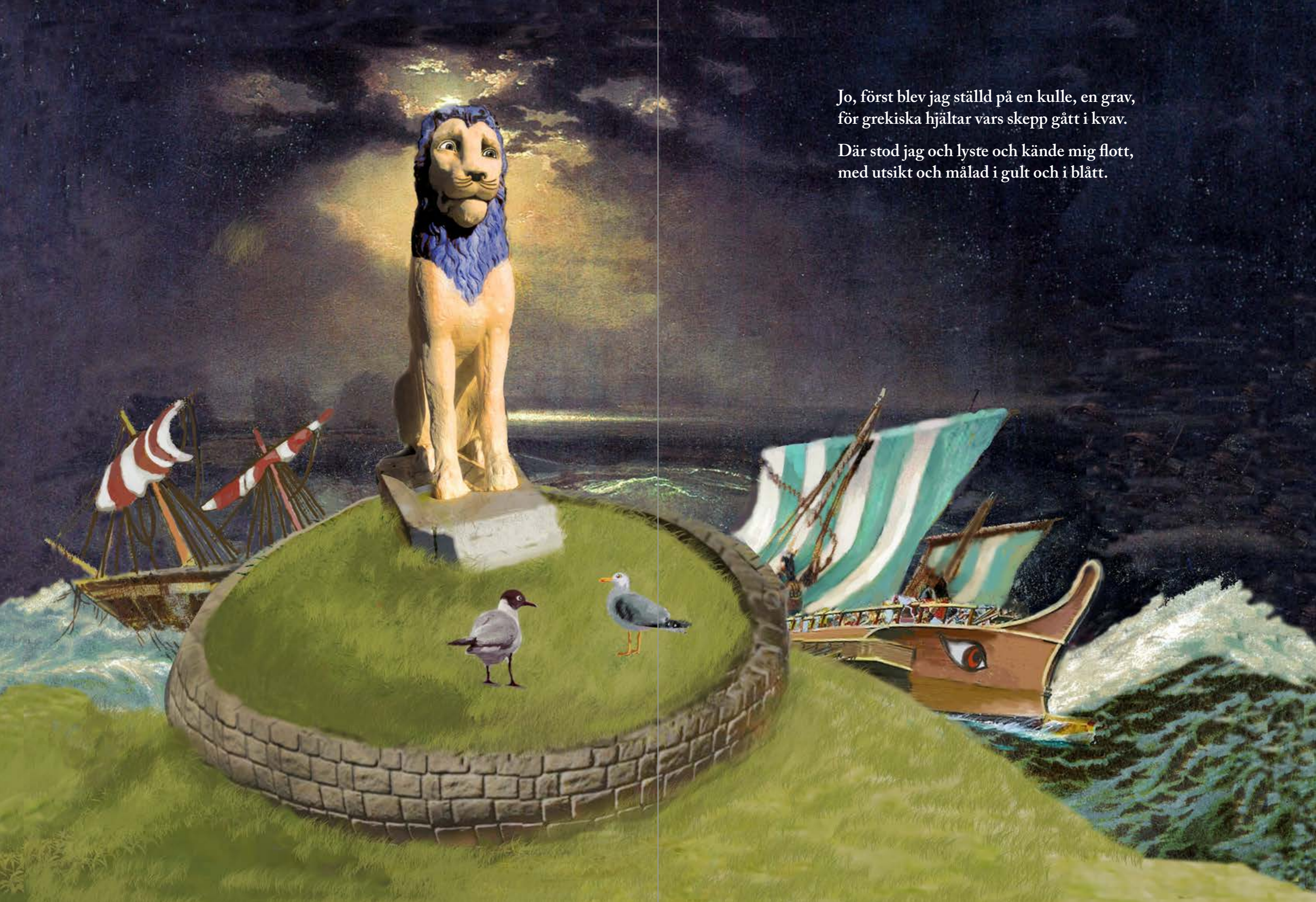
Sen väcktes jag plötsligt av mejsel och spett.
Skulptören var skicklig, det mesta blev rätt.

Jag gillar min kropp, och manen är fin.
Men titta på ansiktet, suck, vilken min.

Ja, tänk om jag fått ett tuffare smil,
med vassare tänder i vildare stil.

Näväl, det fick bli som det blev med det där
men livet blev spännande, lyssna nu här:

Jo, först blev jag ställd på en kulle, en grav,
för grekiska hjältar vars skepp gått i kvav.

Där stod jag och lyste och kände mig flott,
med utsikt och målad i gult och i blått.

Men snart blev jag flyttad, dragen på rullar
ner mot Pireus längs böljande kullar.

Jag ställdes som vakt i athenarnas hamn.
Och tänk, det blev jag som gav hamnen dess namn.